SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 76. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, APRIL 22, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 22-го КВІТНЯ 1995 р. Ч. 76. РІК CII.

КРИМ ІҐНОРУЄ ЗАКОНИ УКРАЇНИ

Київ(УНІАР). — Тут у вівторок, 18-го квітня, провід Народного Руху України поширив заяву, в якій сказано: "З часу ухвалення Верховною Радою та Президентом України рішень, спрямованих на подолання глибокої кризи в економічній, соціяльній, управлінській сферах у Криму щодо забезпечення безперешкодної дії українського законодавства на всій території держави, діяльність керівництва та частини депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим послідовно спрямовується на ігнорування законів України, стимулювання процесів дестабілізації на півострові. Логічним кроком у цьому процесі став виступ голови Верховної Ради Автономної Республіки Крим у Державній думі Російської федерації з наклепами на органи державної влади України та закликами до втручання Російської федерації у внутрішні справи України".

Центральний провід НРУ вважає, що існування кримської автономії є постійним чинником дестабілізації на півдні України, що гальмує процес ефективних реформ. Тому Рух пропонує ухвалити на державному рівні рішення про усунення джерела напруженности в Україні, тобто, скасування територіяльної автономії Криму.

Голова Верховної Ради Криму Сергій Цеков, виступаючи 14-го квітня в російському парляменті, сказав: "Крим усією душею прив'язаний до Росії, але не може відкрито про це заявити, оскільки боїться спровокувати конфлікт між Росією та Україною. Звернутися до депутатів Державної думи Російської федерації мене спонукала безпринципність світового товариства до несправедливості, що допускаються у ставленні до Криму. І в першу чергу ми здивовані й розчаровані позицією Росії, на підтримку якої завжди сподівалися". Далі Цеков сказав, що Президент Кучма постійно здійснював політичний та економічний тиск на Крим, не зважаючи на те, що став Президентом фактично завдяки кримським виборцям. За словами Цекова у Криму 65 відсотків населення становлять росіяни, а разом з іншими, які вважають себе росіянами, це число становить 85 відсотків, тому "неповага до Криму з боку Росії, це — неповага до самої Росії".

Перед виступом Цекова в російському парляменті депутат Росії Іван Рибкін застеріг, що його виступ може ускладнити українсько-російські відносини, але за надання Цекову слова проголосувало 234 депутати Державної думи, що становить 52 відс.

Після виступу Цеков дав у Москві пресову конференцію, сказавши, що Крим не може вирішити своїх проблем без допомоги Росії. Представляючи гостя, Костянтин Затулін назвав виступ Цекова в Державній думі "мужнім вчинком". Цеков сказав, що його виступ не суперечить міжнародним правовим нормам, а Президент Кучма сам порушив закони власної держави і міжнародні зобов'язання, скасувавши конституцію та інститут президентства Криму. "У Росії ж ми заручилися підтримкою й обіцянками про реальну допомогу з боку певних впливових політичних сил",— розповів Цеков журналістам, відмовившись назвати ті сили й конкретні обсяги обіцяної допомоги.

К.Затулін додав, що Україна чекає, щоб Росія визнала її кордони, "які ніколи раніше не існували, як ніколи раніше не існувало України як держави, це факт історичний". З цим погодилась і присутня на пресовій конференції дружина колишнього кримського президента Юрія Мєшкова, яка сказала, що прибула просити президента Б.Єльцина і депутатів Росії про захист Криму і сприяння у відновленні президентських прав Мєшкова.

Секретар Ради національної безпеки України Володимир Горбулін, коментуючи виступ Цекова в російській Державній думі, сказав, що він не сприяє поліпшенню відносин між Україною і Росією, а той факт, що російський парлямент запросив Цекова, свідчить про велику зацікавленість Державної думи подіями у Криму.

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ Г. УДОВЕНКА З ПРЕДСТАВНИКАМИ УКРАДИ ТА УККА

Ню Йорк. — В понеділок, 17-го квітня ц. р., в приміщенні генерального консуляту України відбулась зустріч міністра закордонних справ України Геннадія Удовенка з представниками централь українців Америки, Української Американської Координаційної Ради та Українського Конґресового Комітету Америки. В зустрічі взяли участь крім Г. Удовенка, також дипломатичні представники України амбасадор України до Об'єднаних Націй Анатолій Зленко та генеральний консул України в Ню Йорку Віктор Крижанівський. Запрошеними на цю зустріч представниками УАКРади були: Уляна Дячук, Євген Стахів, Володимир Сохан та Андрій Ластовецький, а представниками УККА були: д-р Аскольд Лозинський, інж. Євген Івашків, Лев Футала та Євген Гановський.

Міністер Г. Удовенко докладно розказав про стан справ в Україні, а зокрема про свою діяльність в ділянці закордонних справ. Він ствердив, що Україна поступає вперед до повного утвердження своєї незалежности, та запевнив, що повороту із обраного шляху не може бути, хоч економічно Україна залежна від сусідів СНД, а зокрема Росії. Міністер також поінформував учасників зустрічі про значну поправу відносин, справді тепер приязних, до України Америки і Канади. Він признав при цьому великий і вагомий вклад українських громад в цих країнах і простив провідників громад працювати далі у цьому напрямі, впливаючи на Уряд, Сенат і Конґрес.

Після коротких запитів та відповідей міністра всі учасники зустрічі були запрошені на перекуску, в часі якої ще продовжувались приязні розмови на порушені в доповіді справи. Накінець прийняття відспівали „Многая літа" учасники міністрові Г. Удовенкові та подякували амбасадорові А. Зленкові і генеральному консулеві В. Крижанівському за зустріч та прийняття, висловлюючи при цьому побажання господарів і гостей, щоб подібні зустрічі відбувалися у майбутньому для скріплення співпраці дипломатичного корпусу з українською громадою тут.

У Львові відбудеться з'їзд гімназистів Перемишля

Торонто. — Земляцтво „Перемишина" отримало вістку зі Львова від Ювілейного комітету, де подана точна дата з'їзду колишніх учнів перемиських гімназій.

Відкриття і перша половина з'їзду відбудеться у Львові в днях 29-го і 30-го серпня, а друга в Перемишлі 31-го серпня і 1-го вересня. Учасники переїдуть автобусом (дві години їзди) до Перемишля для продовження з'їзду з цікавою програмою, включно з відкриттям української гімназії в Перемишлі 1-го вересня. Спільні прогулянки, відвідини пам'яткових місць і спільна товариська вечеря закінчать з'їзд.

Ініціятори З'їзду плянують видати пропам'ятну книжку Перемишля, яку можна буде набути вже на з'їзді. Як відомо, у Львові і поблизьких містах є сильна група колишніх перемишляків, які почали працю над виданням цієї книжки, в якій буде теж список пріз-вищ усіх гімназистів. Адреса куди слід посилати дані про себе або дотичні матеріяли з шкільних часів, статтії, спогади, світлини, як також пожертви на видання: Україна, 290008 м. Львів, пл. Ринок 17, Товариство „Надсяння";тел.: (0322) 72-58-32, 34-04-01 Ірина Шостаківська — голова комітету, Володимир Середа, голова Т-ва „Надсяння".

КИЇВ. — Представник Інституту демократії повідомив, що Україна не хоче бути буфером між Заходом і Росією, які все більше схиляються до розширення НАТО на схід. Україна і Білорусь стурбовані, що це може перетворити обидві країни на буферну зону між потенційно антагоністичними блоками. Підтримують розширення НАТО в Мадярщині, Польщі, Чехії, де вбачають у НАТО центральний елемент своєї безпеки і політичної стабільности.

ЛЬВІВ. — Представники політологічного центру "Ґенеза" Л. Скочитяс та Е. Лозовський повідомили результати опитування в західних областях України. Вони нагадали, що восени 1993 року під час виборів за Л. Кучму голосували лише 4 відсотки виборців, але тепер більшість громадян його підтримують. Навіть у грудні 1994 року, відразу після підвищення цін, Кучму на посту Президента підтримувало 44 відс. а тепер його підтримують понад 65 відс. населення західних областей.

Чи кактуси справді борються за існування?

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Розмова з мисткинею Аркою Оленською-Петришин ніколи не я ялова чи нецікава. Тому і тим разом, коли вона знов заходить до нас, щоб повідомити, що після 10 років готує нову виставку своїх картин в Українському Інституті Америки, ставимо питання чи і після так тривалого часу, кактуси далі є незмінним предметом її мистецького зацікавлення та інтерпретації. Отже розпочинаємо дискусію на теми різних аспектів мистецтва і мистців, що завжди на її думку вибирають тему, якою можуть щось віддзеркалити і щось свого сказати.

А. Оленська-Петришин розповідає в редакції про свою нову виставку картин.

— Значить у вас кактус має дуже специфічне значення?

— А так, від часу коли я поїхала на захід Америки — ця тамошня рослинність мене всеціло заабсорбувала, зацікавила і дала мені багато думання. Ці кактуси там, що ростуть на пустелі та прибирають такі різні фантастичні форми і види — розвиваються і вижевають без води, яка здавалося б конечна для кожної рослини, а у мене наводить це аналогію із боротьбою живих істот за існування, показує, яку силу можна найти у людей та які вартості у них є домінуючі.

— Але ця тематика вас постійно мусить тримати у своїх кліщах, коли ви посвятилися її вже від сімдесятих років — то може витворювати почуття обсесії.

— Так, вона не покидає мене від того часу, хоча я не мала нагоди їздити знова на захід. Але та цікава природа, що її я там відкрила, стала вже тепер висловом мого світогляду. Я стараюся показати у своїх картинах цей ритм, що є в природі.

— Чи справді відчуваєте його у тих здавалося б непорушних статичних кактусах?

— Розуміється, самі кактуси не можуть висловити динаміки, але все це є у моєму перетворенні та інтерпретації. Я відчуваю спершу ту певну динаміку, а тоді вже будую картину.

— Цікавий цей процес мистецької творчости для такого ляїка, як звичайний собі журналіст, але для вас це явище таке просте і зрозуміле.

— Знаєте добре, що я вже довго займаюся мистецтвом. А від часу поїздки на захід Америки я нічого і не

(Закінчення на стор. 3)

ВІДЗНАЧАТЬ РОКОВИНИ ЧОРНОБИЛЯ

Пассейк, Н. Дж. — Українська громада околиці Пассейк-Кліфтон, Н. Дж. вшановують пам'ять жертв трагедії в Чорнобилі Соборним Молебнем в українській церкві св. о. Миколая, President Street-St. Olha Place, в Пассейку в середу, 26-го квітня ц. р. о 7-ій годині вечора. Беруть участь священики українських католицьких і православних церков околиці і молодь.

Сенатор Дж. Гелмс пропонує законопроєкт щодо Куби

Маямі, Фла. — Голова сенатської Комісії закордонних справ Джессі Гелмс виступив на вічі, організованому Національним фондом американських кубинців з нагоди 34-річчя неуспішної спроби кубинських антикомуністів десантуватися в кубинській затоці Качінос, щоб повалити режим Фіделя Кастро.

Коментуючи ті давніші події і нав'язуючи до тепе-рішніх проблем, Дж. Гелмс сказав, що держави, які підтримують зв'язки з Ф. Кастром, повторюють помилку країн, котрі задобрювали Гітлера перед Другою світовою війною. Під схвальні вигуки і оплески сенатор Дж. Гелмс запропонував прийняти закон проти торговельних партнерів комуністичної Куби. Противників свого законопроєкту сенатор порівняв до колишнього англійського прем'єра Чемберлена, який перед самою війною вступив у переговори з Гітлером і підписав ганебну Мюнхенську угоду.

Дж. Гелмс рішуче висловився проти будь-яких послаблень в ембарго проти Куби. Маючи на увазі недавню візиту кубинського лідера в Парижі, де Кастро вперше з'явився у модному цивільному вбранні і користувався люб'язністю з боку президента Франсуа Міттерана і його дружини, Дж. Гелмс сказав: „Можна його вимити, розкішно вдягнути, а відтак посадити за стіл з французькими інтелектуалами, проте це не змусить забути, що Кастро є негідник і вбивця".

Запропонований Дж. Гелмсом проєкт закону про свободу і демократичну солідарність кубинців передбачає торговельні перешкоди для чужинців, які торгують з Кубою, аж до відмови їм у праві в'їжджати до ЗСА. Цей проєкт втішається великою популярністю на Фльориді, де мешкає багато американців кубинського походження, а всі вони активно підтримують Республіканську партію.

У СВІТІ

КОЛИШНІЙ СОВЄТСЬКИЙ космічний комплекс „Байконур", розміщений на території Казахстану, не буде, як цього домагався міністер оборони Росії Павел Ґрачов, російською військовою базою. Згідно з договором між двома країнами, „Байконур" віддається Росії в оренду на 20 років. Орендна плата становитиме 115 міл. дол. річно. Однією з точок договору є умова, що космічний комплекс буде використаний для розвитку науки в обох республіках.

ШІРОКУ ТОМУ розпочалися заініційовані Англією переговори між Европейським союзом і ЗСА щодо створення трансатлантичної зони вільної торгівлі, під умовною назвою ТРАФТА. Хоч Адміністрація президента Билла Клінтона й підтримує цю ідею, покищо не видно кінця тих переговорів, оскільки великі сумніви тепер викликає схвалений Конґресом у 1993 році торговельний договір НАФТА, який об'єднав ЗСА, Мехіко і Канаду. Криза мехіканської валюти, застій в економії і політична настабільность у цій країні знеціннили НАФТА, тому Білий Дім не квапиться підписувати ТРАФТА, не зважаючи на активний тиск з боку західноевропейських країн.

КОРЕСПОНДЕНТ російського інформаційного агентства ІТАР—ТАСС Руслян Мейсіґов став свідком повітряного нападу двох російських літаків на мирне село Аршти в Сунженському районі Інгушської республіки. У висліді ракетного удару вбито трьох селянок — сестер Лену і Марету Гацієвих і Камалі Татарову. Не зважаючи на свідчення Р. Мейсіґова, командуючий російськими військами в Чечні генерал Владімір Чіліндін під час зустрічі з журналістами обстоював неправду, запевняючи, що ніякого нападу не інгушську територію не було.

ДО ДОСМЕРТНОГО тюремного ув'язнення суд у Делі, індійській столиці, засудив Карамджіта Сінґа, який організував і здійснив атентат на прем'єр-міністра країни Раджива Ґанді в жовтні 1986 році. Троє спільників атентатника засуджені до 12 років тюрми. К. Сінґ тричі вистрілив у прем'єра під час церемонії на місці кремації Магатми Ґанді, однак того разу керівник індійського уряду залишився живий. К. Сінґа заарештували і з того часу дотепер ішло судове слідство.

СИЛИ БЕЗПЕКИ Пакістану застрілили Надіма Ріяза, який, як підозрівають, був безпосередньо причетний до вбивства двох працівників американського консуляту в Карачі у березні ц. р. Всього у зв'язку з тією терористичною акцією в Пакістані заарештовано 150 осіб, які належали до різних мусулманських екстремістських груп.

В СЕРЕДУ, 19-го квітня, в центрі Мадриду, еспанської столиці, вибухнуло начинене динамітом авто. Поліція певна, що акцію здійснили терористи з баскської екстремістської організації ЕТА. Їхньою метою було вбивство голови провідної опозиційної Народної партії Гозе Марії Аснари. Його врятувала та обставина, що він їхав у бронюваному авті. Міністер внутрішніх справ Гуан Алберто Бельоч в імені уряду засудив чергову диверсію ЕТА. „Еспанці ще раз переконалися, що ЕТА використовує тільки один спосіб діяльности — терор. Уряд вживе всіх зусиль, щоб унеможливити цю злочинну діяльність",— підкреслив Г. А. Бельоч.

МОСКОВСЬКИЙ СУД заборонив діяльність буддійської секти „Аум Шінрікіо" на території Росії. Це рішення стало вислідом судового процесу, який почався на вимогу російського Комітету врятування молоді від тоталітарних сект. Комітет звинувачив не тільки саму секту, але також радіостанцію „Маяк", яка у своїх висиланнях пропагувала вчення секти і вносила сум'яття в душі і голови тисяч юнаків та дітей.

УСІМ ЧЛЕНАМ, ЧИТАЧАМ
ТА ВСІМ УКРАЇНЦЯМ, ЯКІ СВЯТКУЮТЬ
ЦЕЙ ПРАЗНИК ВОСКРЕСІННЯ
ХРИСТОВОГО БАЖАЄМО РАДОСТИ,
НАСНАГИ ТА ВСІХ БЛАГ ГОСПОДНІХ!

ЕКЗЕКУТИВА УНСОЮЗУ
І В-ВО „СВОБОДА"

В Чечні пропала гуманітарна група

Вашінґтон. — Як повідомляє Державний департамент і Фундація Сороса, відомий широко американський спеціяліст для помочі в людських нещастях Фредерік С. Куні пропав 9-го квітня на терені Чечні, де він із п'ятичленною залогою, зложеною з перекладача, двох лікарів і двох помічників, подався у глибину Чечні, щоб нести допомогу тим членам населення, що втекли в часі російської офензиви. Усі п'ятеро із залоги американського гуманітарного діяча, що працював раніше в Боснії, Етіопії, Сомалії і Біяфрі, були разом з ним в дорозі до Грозного, але від 9-го квітня ніхто вже їх не бачив.

Фундація Сороса в Ню Йорку поінформувала, що саме вона заанґажувала Ф. С. Куні для допомогової акції населенню в Чечні та дала йому російських помічників. Приятелі Ф. Куні припускають, що він або загинув, або важко ранений в російському полоні, однак ніякої певности щодо того немає. Речник Державного департаменту Енн Джансон поінформувала пресу, що американська амбасада в Москві вже кількакратно зверталася до російських військових і державних чинників, зокрема до міністерства закордонних справ і внутрішніх, але всі вони заперечують будь-яке знання про зникнення Ф. Куні та його залоги.

Ціла група мала зі собою технічне приладдя для контакту сателітом із Фундацією Сороса, але ніколи не було так довгої мовчанки поміж Фундацією і групою.

Це була вже друга поїздка Ф. С. Куні в глибину Чечні. Після першої, у лютому він написав дуже критичну для Росії статтю про стан війни у Чечні, що появилася саме 9-го квітня в журналі „Ню Йорк Рів'ю оф Букс" п. з.„Вбиваючи Чечню". Завданням Ф. С. Куні було дати поміч так етнічним росіянам, як і чеченцям, а одною із головних цілей теперішньої поїздки було відкрити лікарню для втікачів в західній частині Чечні, як також лябораторію для аналіз з уваги на небезпеку епідемії холери.

Президент Б. Клінтон вимагає нового законопроєкту

Вашінґтон. — У вівторок, 18-го квітня президент Билл Клінтон виступав на пресовій конференції, в часі якої порушив питання нового законопроєкту для програми велфер, що його пропонують тепер в Палаті Репрезентантів. Він уважає, що пропозиція такого закону є надто жорстока у відношенні до дітей і закликає Конґрес схвалити компромісову пропозицію закону до Дня Незалежности, в якій незаможні громадяни мали б більше можливостей на працю, а поодинокі стейти більші можливості такий новий закон переводити у життя.

У цій першій пресовій конференції від восьми місяців Президент порушив також справу іменування д-ра Генрі Фостена головним лікарем, заявляючи, що буде цю номінацію боронити, незважаючи на те, що речник більшости в Сенаті Баб Дол може не поставити цієї номінації під голосування.

В Японії знову застосовано отруйний ґаз

Токіо. — В середу, 19-го квітня,невідомі терористи застосували нову газову атаку, на цей раз у приміщенні центральної залізничної станції міста Йокогами. Жертвами стало понад 500 осіб, десятки з них у тяжкому стані потрапили до шпиталю.

Після відповідної хемічної аналізи експерти прийшли до висновку, що то був не сарін, а якийсь інший ґаз, який має запах сірки. Поліціянти виявили залишені в різних місцях станції, в тому числі і в потягах, понад 20 течок і валіз, в яких були вже порожні слоїки.

Японські газети пишуть, що терористи проголосили справжню війну владі і ділають в такий спосіб, щоб залякати правоохоронні органи, які розстежують обставини трагедії в токійській підземці рівно місяць тому.

З останніх повідомлень стало відомо, що застосований у Йокогамі ґаз — це фосґен. Його застосовували як хемічну зброю ще під час Першої світової війни. Фосґен діє не відразу, а в період від двох до 12 годин від початку отруєння.

В АМЕРИЦІ

ВІЙСЬКОВИЙ ЛІТАК-винищувач Повітряних сил ЗСА типу Ф-15, який вилетів з летунської бази Сімур-Джонсон, П. Кар., з тренувальною метою, пропав над Атлантичним океаном. В ньому були два пілоти. „Літак раптово зник з поля зору летунів і з показників на радарах",—сказав представник бази. Дещо пізніше появився радіосигнал із рятувального плота, на якому був один із членів екіпажу, без свідомости і з переломами костей.

СЕНАТОР З ІНДІЯНИ Ричард Лугар зголосив свої наміри брати участь у республіканській президентській передвиборчій кампанії 1996 року, вважаючи, що він має прикмети політичного лідера.

У ВАШІНҐТОНІ 19-го квітня Служба безпеки Капітолю заарештувала 19 осіб-представників громадських організацій китайських емігрантів, які відмовилися покинути приміщення цього урядового будинку. Прийшовши до канцелярії члена Палати Репрезентантів, республіканця із стейту Джорджя Нюта Ґінґріча, вони домагалися, щоб він заступився за 250 китайців, які у червні 1993 року нелегально прибули кораблем до Квінсу, Н. Й., 13 з них були відразу ж депортовані, а решту Уряд ЗСА збирається депортувати найближчим часом. За словами вищезгаданих прохачів, які прийшли до Капітолю, причиною еміґрації 250 осіб, серед яких—багато жінок, була втеча з Китаю від примусової стерилізації та абортів.

ВЕЛИКДЕНЬ

З уваги на свято Воскресіння Господнього, у понеділок, 24-го квітня, „Свобода" не буде друкуватися. Наступне число буде друкуватися у вівторок з датою середи, 26-го квітня. — Ред.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Навіщо паломництво до Москви?

Таке питання насувається тепер не лише політичним мужам деяких країн, але і звичайним громадянам, що читають у пресі повідомлення про великі приготування до 9-го травня у Москві, що мають там відбутися з приводу 50-річчя закінчення Другої світової війни.

Коли росіяни підготовляються до цього свята — це може бути зрозумілим. Скільки років у них впоювали переконання, що „Велика вітчизняна війна" — це доказ патріотизму та самопосвяти усіх громадян СССР, а ті мільйони, що загинули при тому — це все герої.

Але коли тепер читаємо, що на святкування вибирається Билл Клінтон, президент ЗСА, поруч із іншими державними мужами західних країн, то таки не можна уникнути здивування і питання — навіщо це „паломництво"? Правда, совєтські війська визволили із фашистської окупації не лише свою територію, але й держави Центральної Европи, а також зненавидженої Німеччини і Австрії, однак ледве чи це було б сталося без допомоги із другої сторони американських, британських і французьких військ, які нарівні боролися і звільнили Европу з-під гітлерівського гніту. Ми, однак, не бачили Бориса Єльцина ані на подібних 50-річчях, що їх відзначали на побережжі Атлантійського океану, ані в Парижі. Але тут тепер провідники найсильніших держав уважають за конечне відбувати прощу до Москви і там святкувати не свою перемогу, а перемогу Росії чи, згідно, колишнього СССР, примкнувши сильно очі, щоб не бачити ні однісінького злочину, що лежить на совісті комуністичного режиму, який панував всевладно не лише в часі Другої світової війни, але довго після неї, винищуючи саме після 1945 року тисячі не лише своїх громадян, але також інших. Вже давно пролунали останні постріли цієї затяжної війни, як совєтські війська окупували Мадярщину, Чехо-Словаччину, як повели вони на наказ совєтських вождів нищівну війну в Афганістані. А тепер святкуватимуть свято миру, не змивши крови чеченських жертв, ще однієї війни, яку світ просто промовчує зі страху перед російським ведмедем. Чим оправдати цей страх, який хіба єдиний може дійсно виправдувати теперішню поведінку Б. Клінтона та інших провідників політичного світу, що вибираються 9-го травня бути у Москві?

Польща відзначила 55-річчя масакри в Катині, де совєтська рука вимордувала 21,000 польських старшин, рішенням не брати участи у святкуваннях в Москві. Вслід за президентом Лехом Валенсою пішов президент Литви Альгірдас Бразаускас, який тепер заявив, що ні одна з балтійських держав не вишле своїх представників на плановані величаві торжества 50-річчя закінчення Другої світової війни в Москві, на які навіть вже привезли з Ст. Петербургу пам'ятник маршала Г. Жукова, щоб підкреслити вшанування колишніх героїв „вітчизняної війни".

Поляки пригадали мовчанку альянтів на тему совєтського злочину в Катині та брак будь-якого виправдання зі сторони провідників теперішньої Росії, а балтійські держави звернули увагу на те, що вони були єдиними трьома державами в Европі, які залишилися після 1945 року під совєтською окупацією. Так одні як і другі мають право зігнорувати пляновані святкування. Але тим більше, коли вони явно це заявили, пора була американським державним мужам застановитися, навіщо є потрібна присутність президента Б. Клінтона у Москві. Бо коли це питання ставлять звичайні громадяни, тоді слід і Президентові взяти це до уваги. Ніхто інший, а саме ці звичайні громадяни вибирають президента в ЗСА, а їхня критика та невдоволення, що його тепер вже сильно показують з приводу незрозумілої прихильности Клінтона до Росії, може сильно відбитися на усіх його задуманих, не кажучи вже про чергові вибори.

Цікаво, коли врешті західні держави, не лише ЗСА, зрозуміють подвійну гру Росії та відкинуть це ідолопоклонство, що засліплює очі політикам західних держав. Чому вони бачать скалку в оці одних, а не добачають бальки у других?

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Ярослав Гайвас

ЗАПІЗНЕНІ ІЛЮЗІЇ

„Бажання є батьком думки" — це, мабуть, одне з найсильніших чинників у формуванні людських поглядів. У житті є безліч ілюстрацій до цього в суспільному та особистому житті. А нинішня Росія дає найпереконливіші докази цьому. Дві світові війни, революційні здобутки людської думки стали могутнім поштовхом у марші людського роду вперед і вгору. Світ вийшов на зовсім нові координати розвитку і далі продовжує іти. А російське суспільство і передові його одиниці, не зважаючи на велику кількість серед них висококваліфікованих умів, у полоні давніх прагнень, які вже давно стали нездійсненими ілюзіями, і вірять, що ті ілюзії за певних передумов можуть стати реальністю.

Центральною такою ілюзією є прагнення, а за ним думка, реставрувати традиційну Російську імперію. В нинішній Росії мало чуємо про те, як і яке майбутнє будувати, зате на кожному кроці почуєте і прочитаєте, як і яку відбудовувати російсько-совєтську в одних, а в других просто Російську імперію, або якусь її подобу, як повернути старі її кордони, накинути народам силою, а декому навіть сниться сон про царів, домінацію російського православ'я в світі. Богатомовною ілюстрацією цьому є привернення царського імперського символу двоголового орла з поглядом та пазурями, зверненими на схід і на захід. Ніхто не чув будь-якого застереження з російського боку проти того імперіяльного та імперіялістичного символу. Багато в цьому напрямі говорить російська поведінка у справі так званого „договору про дружбу і співпрацю" між Україною та Росією. Росіяни прагнуть мати такий договір, щоб здобути легальну і політичну підставу для поширювання російських впливів в Україні, для плекання „єдинонеділимської" ідеї двох чи трох слов'янських братів. Російські чинники натискали, щоб такий договір якнайскорше підписати та ще й до того в Києві, як другий Переяславський договір. Але коли виявилося, що в домовленому тексті того договору не поміщено всіх російських переваг, які вони вимагали, тоді Єльцин „захворів" і замість до Києва полетів до Кисловодська лікуватися, прем'єр Черномирдін мовчить, а останній співредактор договору, заступник прем'єра Сосковець взагалі не показується. В Державній думі зчинено шум, якого вже давно не було. Заініціював його Константин Затулін після свого повернення з Криму. А його поїздка у Крим — це ціла епопея. Вислали його туди як голову думської комісії в справах СНД з дорученням на ділі почати перебирати Московію Крим. Російські шовіністи, які опанували владу в Криму, бо влада попереднього Президента України не спротивилася тому, вирішили направити промахи й помилки та взагалі всі ті несусвітні безглуздя, що їх начинили російські „державні" діячі в Москві та у Криму, та не допустити до проведення в життя тих раціональних і оздоровлюючих заходів, що їх доручив Президент України — легальний і дійсний керівник у Криму, так як і на Україні, частиною якої є Крим. Затулін використав для своїх диверсійних заходів у Криму російське консульство і почав там реєструвати мешканців Криму, як російських громадян. Київ зареагував на те так гостро, що Москва заявила свою непричетність у заходах Затуліна. Це відкрило дорогу до його арешту державними чинниками. Уникаючи того, Затулін втік до Москви і там вчинив „бурю". Очевидно, що його першим спільником у тому був „великий російський державний муж" Владімір Жириновський, а також лідер большевицького перевороту в Москві 19-го серпня 1991 року Анатолій Лук'янов, відомий Сергій Бабурін і коло сотні інших. Вони висунули проєкт, щоб Державна Дума висловила недовір'я урядові президента Єльцина за те, що він „капітулював перед Києвом" і „ущемив державні інтереси Росії". На пресовій конференції, організованій тими „державними мужами", було стверджено, що державна влада України хоче довести до „окупації Криму турецькими військами". Відповідь України була проста і правдива: „Брешіть, куме, але міру майте". Мабуть, ніхто з серйозних росіян не повірив у ту брехню з „турецькими військами", хіба тільки Жириновський, який, між іншим, збирається відібрати Аляску від Америки і прилучити її до Росії.

Та на цьому російські авантюри не закінчаться, і російські шовіністи з Криму і Москви робитимуть там заколоти до якогось часу. Іншої дороги немає, як розпочати акції в Україні, в Росії і на світовому форумі, щоб категорично протиставитися не лише з політичних міркувань і для збереження існуючих прав, законів і міжнародних договорів, але з дуже глибоких моральних причин. Сучасна ситуація в Криму виросла зі злочину, що його вчинив Сталін. Він насильно вивіз татарське населення з Криму, щоб його фізично знищити. Під час вивозів загинула четверта частина населення. Росіяни, які поселилися, а в більшості були поселені московським урядом і коштами на місце татар у Криму, тепер роблять перешкоди татарам у їхніх намірах повертатися у Крим. І доки ті справи не розв'язані, доки татари не переселяться на свою батьківщину в Крим, доти не можна робити дальших заходів щодо нормалізації ситуації у Криму.

Росіяни не можуть погодитися з існуючою в світі ситуацією. Вони робитимуть усе можливе, щоб наново поневолити народи, які колись були поневолені в Російській імперії. Вони не усвідомлюють собі, що ми живемо в іншому світі, ніж той, що був за царів і генеральних секретарів Леніна — Сталіна та їм подібних. Росіяни живуть ілюзією, що вони відбудують імперію. Вони забувають, що проти Російської імперії — увесь світ, починаючи Америкою, а кінчаючи найменшими державами. Росіяни забувають, що кожен народ хоче бути рівний у сім'ї народів і бути господарем на своїй землі. Вони забувають, що не тільки Україна, балтійські держави, держави ісламських народів живуть, розбудовуються, міцніють. Світ допомагає їм у цьому. Вони не потребують так званої допомоги та опіки „старшого російського брата", бо це був звичайний грабіж і використовування їх Москвою, і народовбивством. Єдиний вихід з цього — жити й творити у власній національній державі „без холопа і без пана". А вони до тієї міри зачаджені своїми імперськими ілюзіями, що навіть говорити не хочуть або не можуть у справі того, щоб кожному народові і кожній людині повернути його.

Понадмільярдовий китайський народ тиснеться на своїй невеликій території, бо його великі простори різними засобами окупувала Росія. І сьогодні російська преса з Далекого Сходу повідомляє: десятки китайців переходять китайський кордон і шукають праці, відкривають малі підприємства. Російська влада викидає їх, але на десять викинених приходить нових сто. Китайські людські резерви невичерпані. Сьогодні сотні переходять кордони, завтра будуть тисячі, а далі десятки тисяч. Колись потужні російські збройні сили не допускали цього. Нині вони не тільки маліють, але й розкладаються. А там далі очікує Японія на свою чергу. Чекає і дочекається. Бо вона потребує окупованих Росією Курильських островів для виживлення своїх громадян. А Росія потребує тих островів для імперського престижу і для задоволення панросійської гордости.

Ісламський світ оживає. Азербайджан, Казахстан, Туркменістан укладають проти волі Москви міжнародні нафтові договори, у чому Москва перешкоджає всіми можливими засобами. Але держави ті спокійно і терпеливо добиваються свого. Крок за кроком, але посуваються вперед. Москва хотіла не допустити до відкриття незалежної летунської прямої лінії Ташкент — Ню Йорк без приземлення у Москві. Але всі її заходи нічого не вдіяли. І 31-го березня ц. р. узбецький літак А-301 приземлився в Ню Йорку у прямому полеті з Ташкенту. Почався прямий зв'язок ісламських країн Азії з Заходом. Здавалося б, не така велика подія. Але це відкриття нового зв'язку, відкриття нових можливостей, взагалі початок нової доби. Кожен народ, кожна самостійна держава, що постала на звалищах СССР, бере участь у цьому творенні нових умов, нового світу. А позаду них російські ілюзії, що хочуть стримати людський похід вперед і реставрувати старе, віджиле.

Ірена Книш

ПИСАНКА — СИМВОЛ ЖИТТЯ

Народні вислови — свідки нашої давнини — говорять про писанку як щось прекрасне. Цим атрибутом краси визначував нарід, м. ін., і своє захоплення жіночою вродою: „дівчина як писанка"!.. Як прадавня сила жіночого чару, так багатовічне це порівняння.

Бо походження писанки сягає дуже давніх дохристиянських часів.

„Що старіше — яйце чи курка?" — таке не то жартівливе, не то наївне запитання протиставить не раз здоровий глузд або т.зв. простий людський розум верхоумству й верхоглядству мудрагелів. Це питання на перший погляд неможливо розв'язати практичним розумом, бож кожна курка мусіла вилягтись із яйця, а кожне яйце мусіла знести дозріла курка. Проте за позірною неможливістю відповіді приховується тут одне з найглибших, а може й найглибше питання про початок органічного життя на землі.

Майже в усіх народів, старовинних і новітніх, розповсюджені оповідання про яйце як джерело життя або навіть як джерело світу.

Ще старинна мудрість греків і римлян дійшла до того, що початком усього органічного життя вважали яйце, яке було в них символом початку. Геоцентричне уявлення світу представляло його побудову в яйцевидній формі.

У слов'янських народних віруваннях звісне ще з дохристиянських часів забобонне вживання яйця як універсального ліку, що відвертав чари й нещастя та мав очищуючу силу в обрядах народин, весілля, похоронів.

І вже в тих прадавніх часах писанки мали глибокий символічний зміст. Намальовані на них знаки-орнаменти символізували сонце, що в усіх народів означало життедайну силу.

Коли ж над Україною, наче сонце, зійшла Христова віра, звичай писання писанок продовжувався далі, зв'язаний із великодніми святкуваннями, бо Великдень є святом перемоги сонця, перемоги життя. І важко уявити собі Великдень в Україні без крашеного яєчка, без мистецько розписаної писанки. Згадаймо шедевр Шевченка:

У Великдень на соломі,
проти сонця, діти
грались собі крашанками...

З давен-давна українські жінки давали в писанках справжні зразки мистецтва, що виявляли артистичний смак, багатство уяви, прецизність виконання. Це вимагало не тільки здібностей, але й незвичайної терпеливости та витривалости. Недаром у народних пові'рях писанка визначалася чудодійною силою, а само малювання вважалося до певної міри обрядом.

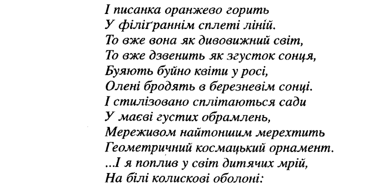
Бо писанкова орнаментація має вироблений окремішній стиль, що ним вона вирізняється від інших узорів українського народного мистецтва (вишивки, різьби, кераміка, тканини і т.п.). У гармонії барв — червоної, зеленої, жовтої, помаранчевої, чорної — в'яжуться різні типи орнаментів у гарних комбінаціях, при чому зберігається головний мотив: ломаний хрест, що означає рух — основний принцип життя.

Колись в Україні жінки вже від Великого Посту виготовляли писанки з предивною дбайливістю й тонкою майстерністю. Тільки вийнятково викінчували їх у Страсний Тиждень.

Писанка українського Великодня має широке примінення, вона теж є найкращою окрасою великоднього стола. Тому ця гарна й давня традиція писання великодніх писанок прийнялась і зберіглась серед українок різних країн поселення. Витворилися між ними вибагливі „писанчарки"-мисткині, що дбають про стиль і кольорит писанок. Не маловажна це ділянка, коли зважити, як часто наші „добрі сусіди" присвоюють собі наше народне мистецтво, а оригінальні гуцульські писанки подають до чужинецьких ілюстрованих журналів як чудові зразки „багатої польської культури"...

Проте і на грабованих наших землях нищівна сила, що плюндрувала народні скарби нашого духа, не могла по-злодійському вирвати всіх їх, нагромаджених віками в надрах народу. Ось і наші писанки „оживають і сміються знову", як милується ними у своїх поетичних строфах львівський поет Ігор Калинець („Писанка"):

Виводить мама дивним писачком
По білому яйці воскові взори.
Мандрує писанка по мисочках
Із цибулиним золотим узвaром,
З настоями на травах і корі.
На веснянім і на осіннім зіллі —
І писанка оранжево горить
У філігранnім сплеті ліній.
То вже вона як дивовижний світ,
То вже дзвенить як згусток сонця,
Буяють буйно квіти у росі,
Олені бродять в березневім сонці.
І стилізовано сплітаються сади
У маєві густих обрамлень,
Мереживом найтоншим мерехтить
Геометричний космацький орнамент.
...І я поплив у світ дитячих мрій,
На білі колискові оболоні:
Котились писанками із гори
Ясні сонця у мамині долоні.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про великоднього баранчика

Коли наближається Великдень, то може ще більше, ніж під час різдвяних свят, що зосереджуються на ялинці та дарунках, розбуджуються спогади у тих, що їх ще мають повні пригорщі і тому стараються плекати у пам'яті. На кожний випадок шпальти наших журналів, газет щороку повні віршів, спомінів, розповідей про старі великодні звичаї, про відвічні традиції, про Воскресну Утреню і, розуміється, про урочисте свячення пасок та кошиків з усіма дарами, що кожна наша українська господиня так дбайливо і з пієтетом „колись" готувала до цього радісного дня Воскресення Христового.

Розуміється, з кожним роком ті великодні спомини стають більш зворушливі і скроплені сантиментом, ба навіть сумом, бож тих, що згадують такі Великодні, вже в нашому еміграційному громадянстві щораз менше. Вже немає багатьох тих, щоб про це писали і розповідали і немає багатьох, щоб притримувалися докладно усіх тих традицій, зв'язаних із великодніми святкуваннями.

Але ті, що тепер тут до нас прилинули з далекої рідної України, хоч довгими роками (а може, власне, тому) мусіли святкувати радісні Великодні свята тихцем і „покрийому", ніяк не забувають, як „воно було" святково, може навіть більше, ніж тут у нас, а вже напевно більше, як у наших дітей та внуків. Отже ті „новоприбулі" стараються тим, що призабули, пригадати щось із ритуалу, а найбільше, чомусь, бракує їм тут не докладности в тих ритуалах, а почуття святочности. У них свята були пов'язані також із справжнім святочним столом, на якому мами, бабуні чи жінки вичаровували все, що тільки могли здобути із присмаків, що такі рідкі були впродовж довгих місяців. Тому там, на нашій батьківщині, святочний сніданок був справді святочний не лише настроєм, який вичаровували ті, які пам'ятали „інші часи", але і — може це прозаїчно звучить — їдою. Все це тут у наших обставинах втратило свій чар та значення, бож хто бажає, може щоденно споживати куплену в італійській пекарні „бабку", або, як вони її називають, „панетотте", а в наших крамницях із м'ясивом кожного дня можна купити таку саму ковбасу, яка колись була святочною атракцією на великодньому столі лише раз в рік, і таку саму пишну шинку чи іншу вудженину, якої не було нащодень. Отже, коли можна кожного Божого дня мати такий шлунковий пир, тоді як збагнути різницю із святами? Чи ця, здавалося б, дрібниця не відбирає, може, нам трохи із того посмаку винятковости так потрібного до святкування настрою, а на додаток ця атракційність мусить бути помножена на два. Хоча не в їжі тут справа, а у зовсім іншому, тому то в духу питаємо, чи ми тішимося щиро святом, чи відбуваємо традиційну повинність? Бо не тільки з кожним роком зовнішня форма нашого Великодня змінюється. Десь також затрачується глибина значення релігійного ритуалу: посту, Страстей і Воскресення. Піст помітно злагіднено, у Страсний тиждень професійна праця не дає змоги відвідувати церкву, а Воскресну Утреню можна собі також скоротити, простоявши її під церквою. Але після того приходить таки найважливіше — родинне великоднє снідання, яке, однак, тут тепер щораз більше набирає форми обов'язку, який треба відбути, тому що так велить традиція. Якось не помагають ніякі спомини, що їх поміщуємо в пресі, не роздмухують святочности ніякі розповіді старшого покоління про сільську церковцю та урочистий маєстат великодніх дзвонів. Не викликує зацікавлення навіть розповідь про традиційні „баби", до яких давали аж цілу копу яєць. Звичайна дійсність присипає усе порохом байдужости, поростає грубою шкірою щоденности і бракує того почуття радісного свята, що таки найважніше у нашому українському Великодні.

Часом трапляється, однак, один момент, один дрібний спомин, пов'язаний саме із Великоднем, що засвічує тепло у серці і це почуття рветься з душі, бо можна ним, незважаючи на все, привітати своїх ближніх і рідних радісним „Христос Воскрес!" Тим разом викликав у мене такі почуття маленький марципановий баранчик із червоною хоругвою і чорними очками, якого вишайшов у своїх мандрах по Ню Йорку в італійській цукорні мій львів'янин, що завжди згадує „інакші свята". „Пригадуєш? Та ж у нас вдома баранчик мусів бути у кожному великодньому кошику і неодмінно з червоним прапорцем, що не мало нічого спільного з комунізмом. Пригадуєш, як він стояв відтак на столі посередині між бабками та пасками?"

І я пригадала. Як могла про нього забути? І цей малий веселий баранчик, хоч італійського роду, буде у мене тепер у великодньому кошику помагати, „як колись", радісно і гучно вітати усіх нашим рідним „Христос Воскрес!" — Воістину Воскрес!"

О-КА

Наталія Кібець

Великодні дзвони

Великодні дзвони лунають сьогодні,
Велично співають „Христос Воскрес!"
З надією у серці молимось до Того,
Хто смертю — смерть подолав,
Що Україну нам рятував...

Підняв з руїн, зігрів серця,
Надію й віру людям всім подав...
О, Боже милий, за наші всі гріхи
Прийняв Ти муки,
Благослови ж дітей своїх
На добрії діла!

Український консулят в центрі ЗСА

Перший консулят відкрито в кінці 1992 року в Чикаго. В той час Україна не мала на те фондів (хоча вона й тепер їх не має), українська громада в Чикаго й околицях зобов'язалася зібрати потрібні фонди на дворічне утримання українського консуляту.

Для цієї цілі було створено Товариство Приятелів Генерального Консульства України в Чикаго — Клюб 500. Ціллю клюбу було знайти 500 осіб, що дали б одноразово, чи в який інший період часу по 480 дол. За рахунком, на втримання консуляту потрібно було зібрати найменше 250,000 дол. Першим головою клюбу була Дарія Маркусь, а після її від'їзду на працю в Київ головство перебрала Дарія Ярошевич. Деякий час консулят був в українській околиці, в будинку Українського Культурного Осередку, а пізніше вибрався в центр міста, де решта держав мають свої консуляти, в будинок, який має в пляні купити. В консуляті тепер працює шість осіб. Він обслуговує такі стейти: Айова, Ілліной, Індіяна, Кензас, Мишиган, Міннесота, Небраска, Північна і Південна Дакоти та Висконсин.

9-го квітня 1995 року в Чикаго відбулись Загальні збори Клюбу 500. Уже минуло два роки його праці й за правильником він мав або припинити своє існування, або продовжити свою працю, свій вклад в допомозі Україні в якійсь іншій формі.

Звітували: голова — Д. Ярошевич, касир — Роман Заяць, Контрольна комісія та подав інформації про працю колективу консуляту Анатолій Олійник — генеральний консул.

За пройдений період влаштовано два бенкети: один на честь міністра закордонних справ України Анатолія Зленка, а другий на вшанування нового амбасадора України до ЗСА Юрія Щербака. Також влаштовано коляду в 1993 році та баль-бенефіс, які дали чистого приходу коло 74,000 дол. Члени Клюбу 500 пожертвували 287, 460 дол. За ті гроші платилося винайм приміщень для консуляту впродовж двох років, робилося ремонти, куплено влаштування для консуляту, придбано авто, винайнято та влаштовано мешкання для працівників консуляту та оплачувано їм прожиток.

Загальні збори Клюбу 500 прийняли пропозицію президії клюбу продовжити існування Товариства Прихильників Консуляту, збільшити членство, зменшити річні членські внески та кожен член має виповнити заяву бути членом. Товариство мало б і далі втримувати інформаційно-дорадчий і допомоговий контакт з консулятом та давати моральну й матеріяльну йому допомогу.

Генеральний консул Анатолій Олійник має повернутися в Україну, а його місце займе інша особа — дипломат з Києва. Частина грошей, дана на придбання дому консуляту є на конті консуляту, а частина на конті Клюбу 500. Наразі консулят не може стати власником приміщення, в якому він працює тепер, бо немає потрібної суми на завдаток, крім того Уряд ЗСА ще не дає дозволу Урядові України купувати посілість на їх території до часу, поки Уряд України не дасть дозволу Америці купувати будинки в Україні для своєї амбасади чи консулятів.

Попередній Управі збори дали уповноваження повідомити все членство про постанову зборів й на протязі трьох місяців скликати нові збори, вибрати управу, виробити новий правильник і приступити до збільшення членства.

Оксана Коновал

Оголошення про очорнювання України Сі-Бі-Ес викликає широкий відгук

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. К.). — Як уже інформовано у двох найбільше почитних американських щоденниках, „Ню Йорк Таймсі" і „Вашінґтон Пост", появилося з датою 3-го квітня платне чвертьсторінкове оголошення під заголовком „Торгівля ненавистю Сі-Бі-Ес" із поданням коротко фактів, які торкаються розвідки американського журналіста Морлі Сейфера на програмі „60 хвилин" телевізійної мережі Сі-Бі-Ес під кличем „Гидке обличчя свободи".

При кінці оголошення є заява, що Комітет Оборони Української Спадщини готовий давати більше інформацій про це несправедливе очорнювання українського народу. Як адресу подано Головну Канцелярію УНС і у наслідку того усі телефони та переписку в цій справі веде екзекутивний секретар комітету Оксана Тритяк. Комітет очолив адвокат Нестор Олесницький, заступником є Ленард Мазур, а протокольними секретарями О. Кузьма і Л. Волянський. Саме від О. Тритяк довідуємося тепер, що реакція на ці два оголошення є дуже жива і широка та в 90% позитивна. Досі вплинуло понад 30 листів — від неукраїнців, які зацікавилися цією справою, а телефонів денно є багато і треба на кожний відповідати та давати інформації. Також на ці листи в їх є запити готується відповідь.

У підготові цієї акції комітет виготовив біля 150 інформаційних течок в справі горезвісної програми Сі-Бі-Ес та вислав їх до вибраних членів Конгресу, до деяких телевізійних станцій та до головної американської преси.

У понеділок, 10-го квітня, це оголошення повторено на цілій сторінці „Вашінґтон Нашенел Едишин". Плянується подати це саме до однієї із жидівських газет.

О. Тритяк інформує про працю комітету, до якого належить крім членів із УНС, який був промотором створення такого ад гок комітету і якого головою є заступником предсідника УНС д-р Н. Олесницький, ще такі організації, яких представники є активними учасниками усіх нарад: Консисторія Української Православної Церкви, Організація Українських Професіоналістів, Український Інститут Америки, Українське Товариство Правників, Українські Американські Ветерани, Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля, Американці в Обороні Людських Прав в Україні, Українські Кредитові Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку і Ню Джерзі. Постійними учасниками засідань є представник „Українського Тижневика", а були присутні також представники Місії України при ООН. Голова комітету вже двічі давав інтерв'ю по радіо, а тепер сподіються, що буде ще більше зацікавлення цею справою.

Такі платні оголошення в американській пресі вимагають поважного вкладу гроша та дотримання у тексті вимог даної газети. Оголошення в „Ню Йорк Таймсі" коштувало 17,000 дол., а у „Вашінґтон Пост" 14,500 дол. Кошти заплачено із датків поодиноких осіб і організацій, які належать до комітету, або прихильно ставляться до цієї акції.

Комітет надіється, що у висліді того, що досі переведено найдеться ще багато осіб, які зложать свої пожертви на оборону доброго імени українського народу і спростування фальшивих тверджень.

Hate-mongering by CBS?

THE WASHINGTON POST April 3, 1995

THE NEW YORK TIMES April 3, 1995

The Truth vs. "60 Minutes"

FICTION: THE "60 MINUTES" VERSION

On Oct. 23, 1994, CBS broadcast "The Ugly Face of Freedom" segment on "60 Minutes," and viewers in 17.5 million households heard Morley Safer suggest that an entire nation is "genetically anti-Semitic," composed of "uneducated peasants, deeply superstitious." They heard Safer allege that this nation is on a "binge of ethnic nationalism" that is forcing Jews to flee for their lives. To manufacture evidence for this hideous slander of the 53-million-strong Ukrainian nation, the producers of "60 Minutes" artfully spliced bits of spurious "proof" with mistranslated phrases, misrepresented a group of Ukrainian boy scouts to be some type of sinister political formation, showed excerpts from a church ceremony falsely given racist overtones, and edited a prominent rabbi's words wholly out of context.

FACT: THE NEW YORK TIMES ON JEWISH LIFE IN UKRAINE

In her informative feature on Jan. 6, 1995, titled "Out of Ukraine's Torment, A Jewish Flowering," The New York Times correspondent Jane Perlez writes: "By any measure, there has been a lively revival of Judaism since Ukraine declared independence from the Soviet Union in 1991." Perlez interviewed Rabbi Yaakov D. Bleich, chief rabbi of Ukraine — the very same rabbi whose words "60 Minutes" took out of context. Perlez and Rabbi Bleich cite numerous indicators attesting to the vigorous growth of Jewish life and institutions in Ukraine – a renaissance unparalleled in the former Soviet Union. Home to 550,000 Jews, Ukraine now boasts the largest Jewish school in Eastern Europe; since independence, the number of synagogues has grown from 12 to 50, and the sale of Passover foods has increased fivefold. The Times reports that the Ukrainian government "has gone out of its way to emphasize reconciliation with Jews."

FACT: STATEMENTS ABOUT THE JEWISH RENAISSANCE IN UKRAINE

• Ukrainian President Leonid Kuchma, in an address to Jewish-American leaders in New York, Nov. 20, 1994: "Having put an end to state anti-Semitism, having condemned the 'intellectual' anti-Semitism that flourishes in some countries, we are doing everything possible, despite our economic difficulties, to ensure the rebirth of the social, religious and cultural life of the Jewish people in Ukraine."

• Iosef Zissels, president, Association of Jewish Organizations and Communities in Ukraine, in a statement on Nov. 22, 1994: "Since independence, 150 Jewish societies have been established, 70 religious societies, 75 functioning Jewish schools, 13 full-time state-supported Jewish schools, and 60 Sunday schools. The only center of Jewish education in the entire former Soviet Union is in Ukraine, and the only law in Eastern Europe protecting the rights of all minorities."

• Rabbi Yaakov D. Bleich, chief rabbi of Ukraine, in a letter to CBS Oct. 31, 1994: " The present government of Ukraine... has an excellent record in human rights, respecting the rights of national minorities in deeds and actions, and not only on paper. It has been noted that Ukraine has the best record on human rights of all former Soviet republics."

• Rabbi David H. Lincoln, Park Avenue Synagogue, New York, in a letter to CBS, Oct. 25, 1994: "It really is time for us to enjoy the resurgence of Jewish life in Ukraine after the horrors of the German occupation and communism, and to appreciate the heroic efforts of the Ukrainian people and government to assist the Jewish community in all its endeavors."

CONCLUSION: THE PUBLIC DESERVES THE TRUTH

Despite detailed evidence of the broadcast's numerous errors and misrepresentations — as presented to CBS in meticulous detail by scholars and analysts – Safer and "60 Minutes" continue, with prideful arrogance, to stand by their story. Despite Rabbi Bleich's face-to-face meeting with CBS officials, at which he repeated his earlier written assertion that "my words were quoted out of the context that they were said," Safer and "60 Minutes," with smug abandon, continue to stand by their story. Despite the self-evident hate-mongering inherent in implying that a people is "genetically anti-Semitic," Safer and "60 Minutes" shamelessly stand by their story.

Americans of Ukrainian ancestry, Christian and Jewish, point with pride to the bloodless Ukrainian revolution by referendum in 1991 that toppled the Soviet Union, brought freedom to Ukraine, and brought freedom of religion to Ukrainian Christians and Jews alike. Independence has brought dramatic improvement in Jewish life in Ukraine — not its deterioration.

By denying these facts, Morley Safer and "60 Minutes" misled the public. They sacrificed the truth for sensationalism. We demand a retraction and an apology. The beautiful face of freedom in Ukraine deserves no less.

For further information, or to support this campaign for truth, contact:
Ukrainian Heritage Defense Committee, c/o Ukrainian National Association, 30 Montgomery St., Jersey City, NJ 07302

Чи кактуси...

(Закінчення зі стор. 1)

малюю, як завжди ці самі рослини, що ростуть на пустелях. Ця тема мене ніяк не хоче покинути, це мій засіб виразити свій світогляд, це можливість показати той ритм, що є в природі. А в тім це і є завданням мистецтва. Воно є тоді, коли трансформує дійсність і допомагає іншим дістати свої нові ідеї, впливати на настрій, на світосприймання. Ми довго були під впливом екзистенціялізму, життєвого песимізму, а я хочу кольоровими зіставленнями кактусів і цією саме непоборною рослиною викликати оптимізм.

— Ви відвідували нашу редакцію не один раз, щоб розповісти про свої виставки в Україні. Чи і там були виставлені усі ваші праці з цією тематикою?

— Розуміється, що так. Я виставляю в Україні від 1990 року. Мої виставки були у Львові, Києві, Донецькому, Полтаві, Симферополі, Дніпропетровському, а літом будуть в Одесі й Харкові. Багато із виставлених картин я залишила в Україні, а тепер ще довезу дещо на ці нові виставки.

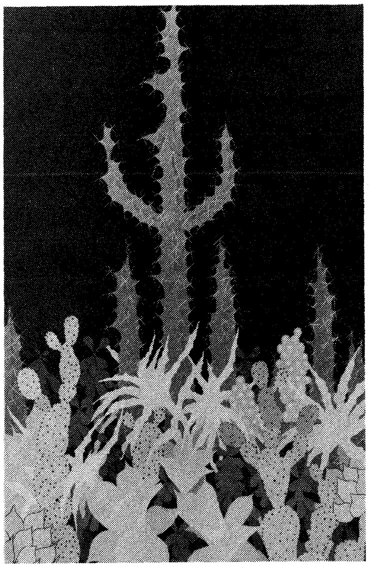
— А як сприймають тематику ваших картин люди в Україні?

— Ви не уявляєте як ентузіястично. Велике враження на глядачів справляє саме те, що у мене в кольорі виражено оптимізм, а це відай найкраще впливає на настрій тамошніх відвідувачів виставок. На всіх відкриттях я сама пояснюю тематику картин та говорю про це, що відчуваю в процесі праці, щоб глядачі зрозуміли мої почуття мистця.

— Може тепер було б доцільно також саме вам звернутися до глядачів, що прийдуть на відкриття виставки до УІА?

— Я побачу та узгідню цю можливість із організаторкою виставки Дарією Гойдиш, але може це справді добра ідея, тимбільше, що я тут так довго не виставлялася.

— Отже побачимося у п'ятницю, 28-го квітня, на відкритті в УІА, а ви таки подумайте над нашою пропозицією, щоб самій відкривати вступним словом свою нову виставку, і в цей спосіб вийти до свого глядача, що прийде познайомитися з вашими новими картинами.

Одна із картин рослинності парку західньої Америки.

В ТРЕТЮ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, ТАТА і ДІДА

бл. п.

СТЕПАНА ЧУМИ

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

у п'ятницю 28-го квітня 1995 р. о год. 8:30 ранку в церкві св.Юра у Ню Йорку.

дружина — ЄВГЕНІЯ з родиною

Ділимося сумною вісткою, що з волі Всевишнього 18-го квітня 1995 р. у Норт Тонаванда, Н.Й., несподівано відійшла у вічність на 78-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.

ІРЕНА з ДАВИДОВИЧІВ БАЛЮТА

вдова по бл. п. інж. СТЕФАНОВІ БАЛЮТІ

Тлінні останки спочивають в похоронному заведенні Greco, 2909 Elmwood Ave., Kenmore.

ПОХОРОННІ відправи в суботу 22-го квітня о год. 9:30 ранку в похоронному заведенні, год. 10:00 в церкві св. Івана Хрестителя, Elmwood Ave., а опісля на місцевому цвинтарі.

Горем прибиті:

дочка — АННА з чоловіком КЕНОМ
син — РОМАН з дружиною МЕРІ
внуки — СТЕФАН і АНДРІЯ
сестра — ОЛЕНА

Замість квітів на могилу просимо складати датки на Медичний Фонд Дітям Чорнобиля, по можності через Союз Українок Америки, якого покійна була членкою.

Ділимося сумною вісткою, що 17-го квітня 1995 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність на 91-му році життя наша дорога МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

АННА СОЛТИС

народжена в Коломиї, Західна Україна.

ПАНАХИДА — в четвер 20-го квітня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Hempstead Funeral Home (J. Senko), 89 Peninsula Blvd. Hempstead N.Y.

ПОХОРОННІ відправи — в п'ятницю 21-го квітня 1995 р. о год. 9:30 з української католицької церкви св. Володимира в Гемпстед, Н.Й. На український католицький цвинтар у Вотервліт, Н. Й. о год. 3:30 по пол.

Залишені в смутку:

донька — МАРІЯ СТОПНИЦЬКА з чоловіком ТЕОДОРОМ
син — д-р ЮРІЙ СОЛТИС з дружиною ІВАННОЮ
внуки — БОРИС СТОПНИЦЬКИЙ з дружиною КІМ
— ЮРІЙ СТОПНИЦЬКИЙ з дружиною ЛАРИСОЮ
— ЛІДІЯ БЕЛЕНДЮК з чоловіком АРТУРОМ
правнуки — ДЖЕСИКА, ЯРЕМА і НАТАН СТОПНИЦЬКІ, ОКСАНА БЕЛЕНДЮК

та родина в Україні.

Ділимося сумною вісткою, що в четвер 20-го квітня 1995 р. у Філядельфії, Па. по довгій недузі відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

МАР'ЯН КОЖЕНЬОВСЬКИЙ

нар. 2-го жовтня 1917 р. в Кракові.

ПАРАСТАС буде відслужений у неділю 23-го квітня 1995 р. о год. 7-ій у похоронному заведенні Насевич, на Tabor Rd.

ПОХОРОННІ відправи відбудуться в понеділок 24-го квітня 1995 р. о год. 10-ій з церкви Царя Христа на український цвинтар св. Марії у Fox Chase, Pa.

Залишені у глибокому смутку:

дружина — ІРЕНА
син — ВОЛОДИМИР з дружиною МИРОСЛАВОЮ
доньки — ОКСАНА з мужем ЛЕВОМ РУДАКЕВИЧЕМ
— ДАРІЯ
внук — ДОРЯН
внучка — АЛЕКСА
сестра — ІВАННА АНТОНЯК

та ближча і дальша родина.

Замість квітів просимо складати датки на Український Спортовий Осередок „Тризуб".

В ДРУГУ СУМНУ і БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
смерти нашого найдорожчого ЧОЛОВІКА, БАТЬКА, ДІДУСЯ і ПРАДІДУСЯ

бл. п.

ПЕТРА ЖИДОВСЬКОГО

буде відправлена заупокійна

СЛУЖБА БОЖА

в неділю 30-го квітня 1995 р. о год. 11:30 ранку в церкві St. Luke Catholic Church, Coconut Creek, FL.

Про молитви за спокій душі покійного просить
дружина — АННА
діти та внуки

У ВОСЬМУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

сл. п.
інж.

АТАНАСА МИХАЙЛА МІЛЯНИЧА

заупокійні Св. Літургії
будуть відправлені 30-го квітня 1995 р.

- у Львові в катедрі св. Юра;
- Крехові — Україна, в монастирі св. Миколая;
- Ню Йорку в церкві св. Юра;
- Римі в Соборі св. Софії
- та в церкві Жировицької Божої Матері —
- Сергія і Вакха;
- Куритибі — Бразилія, в катедральній церкві;
- Англії, в церкві — Ню Міллс;
- Нюарку — в церкві св. Івана Хрестителя;
- у Вотерфорд, Конн. в церкві св. Йосифа.

Про молитви за спокій душі, просять:

дружина, діти, внуки і родина.

Ділимося сумною вісткою з українською громадою, що в четвер 20-го квітня 1995 р. відійшла від нас у вічність довголітня співробітниця Адміністрації „Свобода"

бл. п.

ДОЗЯ ДУБЕЙ

ПАРАСТАС — у вівторок 25-го квітня 1995 р. в похоронному заведенні В. Когута 86W 14th St. Bayonne, N.J. 07002 тел. (201) 436-6202.

ВІДВІДИНИ — понеділок і вівторок 24 і 25-го квітня від год. 2—4 по пол. і від 7—9 веч.

ПОХОРОН — в середу 26-го квітня в українській католицькій церкві Успіння Пресвятої Богородиці, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Синові Андрієві, батькові і братові та дальшій родині складаємо щирі співчуття.

ЕКЗЕКУТИВА УНС,
ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЇ ЩОДЕННИКА „СВОБОДА" і „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА",
ПРАЦІВНИКИ ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ,
АДМІНІСТРАЦІЇ І ДРУКАРНІ

В пам'ять бл. п. ГАЛИНИ ПАРАХОНЯК 25 дол. на ЦЕРКВУ в БОЛЕХОВІ складають Петро і Стефанія Ушак.

ЗАКЛИК

Української Вільної Академії Наук у ЗСА

Дорогі Приятелі і Добродії!

17-го грудня 1993 року сповнилося 85 років життя найвидатнішому сучасному славістові, мовознавцеві, літературному критикові, почесному Президентові УВАН у ЗСА акад. Юрієві Шевельову.

6-го травня 1994 року відбулася наукова конференція, присвячена цій ювілейній даті. Конференція була влаштована спільно Інститутом Колюмбійського університету ім. Гарімана, Українським Науковим Інститутом Гарвардського університету та Українською Вільною Академією Наук у ЗСА. В ході конференції було висловлено побажання, щоб для тривкого вшанування наукових осягів ювілята заснувати Постійний Фонд ім. професора Юрія Шевельова для належного збереження і утримання Бібліотеки ім. В. Міяковського й Архіву ім. Д. Антоновича УВАН у ЗСА. Це побажання було обговорено і одноголосно одобрено на поширеному засіданні Президії Управи УВАН у ЗСА 24-го вересня 1994 року. Керівником Постійного Фонду ім. проф. Юрія Шевельова обрано інж. Оксану Соловей. При УВАН у ЗСА діє центр наукової документації — бібліотека ім. В. Міяковського, яка за 45 років придбала близько 65,000 книжок і періодичних видань, та Архів ім. Д. Антоновича, що нараховує понад 400 поодиноких архівів, де знаходяться сотні тисяч матеріялів і документів з історії України. Частиною загального архіву є архів Володимира Винниченка, який зберігається в Колюмбійському університеті. Він містить друковані і рукописні матеріяли до історії України XX століття. Минулорічна конференція дійсних членів УВАН у ЗСА зобов'язала новообрану Управу приділити належну увагу праці бібліотеки та архіву:

1) реорганізувати і пристосувати нашу цінну бібліотеку до американського стандарту, тобто завести систему Конґресової бібліотеки, закінчити упорядкування довідкового відділу, закаталогувати ряд отриманих колекцій, наприклад, св. п. проф. Олександра Оглобина, полковника Володимира Кедровського та інших, закінчити заплановану інвентаризацію бібліотеки;

2) провести фахове закаталогування цінного архіву (понад 400 одиниць) та закінчити упорядкування у відповідних шухлядах багатющий матеріял, що зветься „Personalia", а також ряд інших проєктів, пов'язаних з працею бібліотеки і архіву.

Щоб розгорнути і завершити цю працю, потрібні чималі фінансові засоби. Ці засоби ми можемо отримати тільки від жертвенної патріотичної української громади та інших установ у західньому світі. Тому й звертаємося до вас з проханням допомогти нам своїми пожертвами. Українська Вільна Академія Наук у ЗСА користується звільненням від податків, тому жертводавці на наукову діяльність УВАН можуть свої пожертви відраховувати від податкових сум.

Чеки та грошові перекази просимо виписувати на: The Ukrainian Academy (Fund of Prof. G. Shevelov). Висилати просимо на адресу: The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U. S., Inc., 206 West 100 th St. New York, N. Y. 10025.

За Управу УВАН у ЗСА:

д-р Василь Омельченко
діючий президен

інж. Оксана Соловей
голова Постійного
фонду ім. проф. Юрія Шевельова

Міннеаполісі вшанували пам'ять Т. Шевченка

Кожного року українці на рідній землі і поза її межами в березні вшановують пам'ять свого найбільш визначного поета, національного пророка і борця за волю України Тараса Шевченка.

В Міннеаполісі парафії св. Константина, де парохом є о. Михайло Стельмах, урочистою програмою відзначала 181-шу річницю народження цього великого сина українського народу. Святочна програма відбулася в неділю, 19-го березня, в авдиторії парафіяльної школи в присутності понад 200 осіб.

Завдяки заходам автора цього допису, в програмі взяли участь представники старшої молоді, поруч з учнями суботньої Школи Українознавства.

Урочистий настрій у присутніх збуджувала імпозантно прибрана квітами сцена з великим портретом Т. Шевченка роботи покійного мистця Михайла Михалевича. Над портретом видніли написані синіми буквами на жовтому тлі слова з промови проф. Михайла Грушевського, виголошеної з нагоди 48-ої річниці смерти поета: „Наш єси, поете, а ми народ твій, і духом твоїм дихатимемо во віки і віки". Прикрашення сцени завдячується Романові Віндикові, Дмитрові Татаринові і Маркові Віндикові.

Свято українською і англійською мовами відкрив Михайло Павлишин. Нав'язуючи до слів „Заповіту", він сказав, що виконуючи бажання Т. Шевченка, вдячний український народ кожного року в місяці березні вшановує пам'ять, свого найбільш улюбленого сина і пророка. На його ідеях виросли в нашому народі цілі покоління незламних борців за віру в Бога і за волю України. Вступне слово він закінчив закликом не забути науки Шевченка. все пам'ятати хто ми є і чиї ми діти.

Продовженням програми була чутливо продеклямована Ларисою Кміт молитва Тараса Шевченка до

Діти виступають в мистецькій програмі

Богоматері „Блаженная в женах", уривок з поеми „Неофіти".

Головну промову українською мовою виголосила Галина Луцик. Переплітаючи свою доповідь цитатами з поезій Т. Шевченка, вона також закликала присутніх, зокрема молодь, не цуратися і не відрікатися всього, що українське, а навпаки, бути гордими нашою культурною спадщиною і бути щасливими, що ми її маємо і не мусимо шукати, „хто ми і звідкіля наші предки", за чим пошукує тепер багато американської молоді. Нам треба жити і діяти згідно з наукою цього генія українського народу.

Немов підтвердженням сказаного в доповіді був вірш Ліни Костенко „Кобзареві", що його дуже гарно виголосив Станислав Миськів.

Англійською мовою „Шевченко — поет України" доповідь виголосив Іван Луців. Він вказав, що Шевченко своїми поезіями заговорив під час найбільш трагічного періоду історії українського народу. І саме в цьому часі, з одного боку краса його батьківщини, а з другого боку суворе гноблення його народу, збудили у нього глибокий патріотизм і ненависть до тиранії, поневолення і несправедливости. Ці почування залишилися у Шевченка на все його життя і ніколи не зменшилися, чи то під час заслання, чи в тюрмі, чи на волі. І хоч є багато поетів у різних народів, котрі голосили подібні ідеї, але ніхто з них своїм життям і стражданням не був так близько до свого народу, як був Т. Шевченко. І саме тому український народ так сильно його полюбив і зберігає пам'ять про нього.

Дуже гарно вив'язалися деклямуванням творів Шевченка Ірена Тіменик і Тарас Підгайний. З глибоким чуттям і доброю дикцією Ірена деклямувала вірш „Мати", а Тарас уривок з поеми „Кавказ".

Багато краси і різноманітности надали програмі учнів парафіяльної школи українознавства. Багато праці вложили для цього учителі під керівництвом Орести Кузняк, а саме Люба Нагірняк, Мишел Силван, Леся Бел, Марко Трусо і Володимир Кузняк.

Переплітувані точки програми деклямаціями, співом і грою українських мелодій на піяно збуджували у присутніх святочний настрій і глибоке вдоволення, що робиться все, „щоб наша слава не пропала".

Дуже гарно твори Т. Шевченка деклямували: Дарія Силван, Катя Іваськевич, Реней Бел і Уляна Іваськевич — уривок з поеми „Посланіє", Тарас Меґиц — „Мені однаково" українською, а Форест Нелсон і Леся Нелсон англійською мовами, Іванко Ґрифит і Таїса Ґрифит деклямували — „Не цурайтесь того слова, свою Україну любіть", „Думи мої" — Володимир Новосад українською, а Микола Нагірняк англійською мовами, „Наша дума, наша пісня" — Андрея Бел, „Село" — Петро Меґиц, уривок з поеми „Княжна" англійською мовою деклямували: Ерик Карлсон, Християн Яворський, Арон Ґров, Наталія Берґ і Нейтан Ґров, „Вечір" англійською мовою деклямували Катя Віндик, Таня Кравець і Филип Віндик, а Марися Новосад і Наталія Мороз деклямували українською мовою. Перша „Тече вода з під Явора", а друга „Сонце заходить".

На піяно вправно виконали своє завдання Андрея Бел „Ой вербо, вербо", і Михайло Силван „Думи мої".

Мло звучали пісні у виконанні Андрея Бел, Уляни Іваськевич, Рені Бел, Каті Іваськевич і Тані Кравець. Вони виконали дві пісні „Ой ходила дівчина беріжком" і „Зацвіла в долині".

Під кінець програми ще раз виступив представник старшої молоді Тарас Підгайний. Він продеклямував уривок з „Псальмів Давидові" і „Блаженний муж".

Програму закінчено виступом представника наймолодшого покоління. Михайло Силван виразною мовою виголосив „Заповіт" Шевченка, при цьому всі присутні встали і разом з учасниками програми співом „Заповіту" закінчили це свято в пошану найбільш визначного сина українського народу.

Треба висловити признання перш за все всім учасникам програми за солідне підготовлення своїх виступів, а також учителям, батькам і всім тим, котрі причинилися до успіху цього свята.

Найкраще признання висловив представник присутньої на залі групи журналістів з України на відвідинах в Міннеаполісі. Він висловився так: „Я їхав сюди зі зовсім іншою думкою про українську діяспору в Америці. Я ніколи не думав, що ви так багато працюєте для збереження нашої культури".

Д-р Михайло Козак

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Відгукаючися на заклик Екзекутивного Комітету УНСоюзу про зложення пожертви на видавничий фонд „Свободи" на покриття підвишки за поштову пересилку газети, ви можете свої пожертви складати у вашого секретаря відділу, або посилати прямо до адміністрації „Свободи" на адресу:

30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302